

ZAVRŠNI DIPLOMSKI RAD

Edukacijsko – razvojni program u 12 modula

OSNOVE SISTEMSKIH KONSTELACIJA

Uvod:

Iako pišem završni rad, ne osjećam se ni malo "završeno". Konstelacije su pokrenule u meni niz cjeloživotnih procesa, čak bih rekla procesa za više života, dok ovo što ja pokušavam opisati predstavlja tek jednu točku u razvojnem kontinuumu, momenat iza racionalnog, iza riječi, iza kognicije, točku koja seže izvan i iznad i koju više osjećam nego što je razumijem. Često u konstelacijskom radu ne bih uopće shvaćala što se događa, ili bi mi bilo jako teško to artikulirati verbalno, al bi nešto duboko u meni bilo dotaknuto, promijenjeno i neke kockice bi se presložile i legle na pravo mjesto.

Radeći dugi niz godina kao psihoterapeut, kasnije kao palijativni terapeut, odavno sam naučila da osobna traumatska iskustva mogu dovesti do dugoročnih fizičkih i mentalnih poremećaja osobito ako su potisnuta, blokirana ili isključena iz svijesti. Mnoge poteškoće mogu biti prevladane kada se ti aspekti nanovo aktiviraju, uspješno integriraju i prihvate. Rad s konstelacijama dublje zaranja u taj proces i kaže da traume prethodnih generacija također utječu na život potomaka, na zdravlje i dobrobit kao i na uspjeh ili neuspjeh najvažnijih odnosa. Čim se rodimo u određenoj obitelji, mi energetski pripadamo toj obitelji i sve što se ikome ikad dogodilo na neki način utječe na nas. Postoji

transgeneracijski prijenos, neka vrsta sistemskog pritiska, nešto što je Hellinger nazvao "obiteljska savjest" koja njeguje veze u sustavu, ravnotežu davanja i primanja, sudbinu članova obitelji i poredak obiteljskog sustava. Htjeli ili ne htjeli, bili svjesni ili ne, podložni smo tim utjecajima. O tome ovisi naš uspjeh ili neuspjeh, stanje zdravlja ili bolesti i kvalitet odnosa koje ćemo graditi.

Ovo je otprilike bila moja startna pozicija, ono što sam znala i pročitala o konstelacijama i upravo taj terapijski momenat me na prvu privukao u ovu edukaciju. Mislila sam da mogu naučiti i dobiti neki novi alat kojim ću pomagati sebi i svojim klijentima. Već na prvom edukacijskom modulu Alemka je rekla: "Nikome ne pomažemo, nikoga ne tješimo, ne uplićemo se u proces..." i dala otprilike ovakvo objašnjenje:

"Zdrava rješenja problemskih situacija dolaze nam kroz informacijsko polje sistema. Ovo polje je nosilac informacija i proteže se generacijama određene obitelji i može donijeti na vidjelo duboko skrivene obiteljske tajne, štetne dinamike i nerazriješene traume. Voditelj konstelacije pronalazi put razriješnja kroz dva najčešća pokreta – dovođenja u vezu onoga što je bilo razdvojeno i uključivanje onoga što je bilo isključeno. Razriješnje u ovom kontekstu znači otpuštanje napetosti i nanovo uspostavljanje ravnoteže. Energija koja je bila vezana nezdravom dinamikom oslobađa se i postaje dostupna za životne zadatke sadašnjosti. Osoba postaje sposobna živjeti vlastiti život "ovdje i sada" neopterećena bremenom generacijskih obiteljskih drama.

Razriješenje proizlazi iz samog konstelacijskog procesa. Traganje za riješenjem je proces koji zahtijeva poniznost. Nije dobro sam kreirati riješenje ako ono samo nije izronilo iz procesa. Poniznost nam pomaže da ukoliko konstelacija ne donese riješenje da vjerujemo u nastavak procesa samog po sebi.

Najveća snaga konstelacijskog riješenja je kad klijent vidi, prihvati i odustane od pokušaja da aktivno uradi bilo što. Treba ga uzeti kao nesvjesnu sliku koja može djelovati na nas ako joj dopustimo. Najbolje je pustiti da prođe određeno vrijeme. Možda će trebati i nekoliko godina da nastupi proces promjene. One nastaju promjenom unutarnje predodžbe., mogu se manifestirati u materijalnom, ali i ne moraju. One su pokreti duše i na tom nivou se stvari slažu.

Samo pitanje koje se postavlja i prihvaća za rad izvire iz mjesta povezanosti sa dušom. Postoji "pitanje iza pitanja", naime često iza osobnog pitanja postoji dublji problem koji ukazuje na upletenost ili povredu sistemskih zakonitosti."

Mom tradicionalnom, egzaktnom mozgu bilo je jako teško shvatiti i prihvatiti ova objašnjenja. Način na koji sam ja pristupala svemu bio je logičko racionalan, znanstveno materijalistički. Nauka je odbacila duhovnost ili ju je reducirala do psihološkog koncepta koji oblikuje našu kogniciju vidljivog prirodnog svijeta. Ali moje vlastito iskustvo u polju i neobjašnjive manifestacije u mojim radovima, kao i u radovima drugih polaznika i klijenata, pokazale su mi da kvantna informacija može postojati izvan tijela kao neka vrsta

duše, nematerijalnog dijela naše svijesti koji nastavlja da postoji i nakon smrti.

Velik dio mojih osobnih procesa odnosio se na pokušaj da ušutkam razum, da ušutkam EGO i da se predam polju s povjerenjem, poniznošću i prihvaćanjem, da se otvorim prema nekoj vrsti "šire slike" i da se pomaknem sa racionalnog na nivo spiritualnog. Naravno da su sumnje, želja da shvatim, da kontroliram, da analiziram često ometali ovaj proces i danas zaista mogu reći da postoji jedna ja prije ovog rada i druga danas.

Osobno iskustvo i najčešće dinamike u mom procesu

Odmah da kažem da će sve navedeno biti opisano sa nužnom i neizbježnom površnošću. Proces je toliko slojevit i odvijao se na toliko puno nivoa da je prosto nemoguće sve to pohvatati i složiti u neku koliko toliko razumljivu priču. I ovako se plašim hoću li uspjeti sve to prenjeti a da ne bude konfuzno i nedorečeno.

Moj prvi kontakt sa konstelacijskim radom dogodio se u Splitu, na CIR-u / Centar za integrativni razvoj/. To je bilo u vrijeme kad sam konstelacije shvaćala čisto kao terapijsku metodu i tražila sam pomoć za svog sina koji je tonuo u depresiju, pokazivao manjak životne snage i totalnu bezvoljnost. Iako je završio fakultet i bio iznimno talentiran, nije uspevao pronaći odgovarajući posao a ljubavne veze su bile niz katastrofičnih promašaja i loših odabira.

*Autodestruktivan u navikama i ponašanju. Anoreksičan.
Rezistentan na druge oblike terapija.*

Nije mi bilo jasno što se događa. Tražila sam način kako da se postavim u odnosu na njega, kako da mu pomognem.

Bio je vrlo voljeno dijete no uprkos tome od djetinjstva je pokazivao sklonost da sam sebe sabotira i kao da mu je nedostajalo životne energije. Plašilo me i to što sam uočila da u našoj obitelji / sa muževljeve strane/ svi muškarci umiru mladi i često su nerealizirani uprkos brojnim talentima. Ovo što opisujem se i događalo neposredno nakon smrti mog muža, njegovog oca, koji je u dobi od 51 g umro od Ca dušnika.

U glavnom, postavili smo konstelaciju /uveden je predstavnik za mene, mog pokojnog muža, sina i kćer /. Muž je odmah pao na pod, a kod nas ostalih pokazala se neka vrsta egzistencijalnog očaja, otuđenosti i odsutnosti. Moj sin je kleknuo pored, nevoljko i bez snage, kao da je i on htio leći pored mrtvog oca, kao da mu je magnetno privučen... ali najviše i duboko me potreslo kada je to izgovoreno i kad je u postavci predstavnik za mog sina rekao predstavniku mrtvog oca "Želim doći k tebi", a predstavnik za mog mrtvog muža je odgovorio "Dođi". /????/ Voditeljica konstelacija je dala iscjeljujuću rečenicu : "Želim da živiš. Doći ćeš kad bude tvoje vrijeme" međutim predstavnik za mog pok muža to nije mogao izgovoriti.

Tada nisam znala ništa o dinamici "poriva smrti" koji je posljedica nesvjesne želje da se slijedi nekoga u smrt. Moj analitički mozak je ovaj pokret protumačio "krivnjom

preživjeloga" i nesvjesnim samokažnjavanjem mog sina jer nije mogao pomoći ni spasiti oca, a dijelom zbog isto tako njegove nesvjesne potrebe za solidariziranjem i pripadanjem muškom dijelu obitelji. U daljnjoj proradi ovo razumijevanje se proširilo i produbilo i postalo je jasno da njegovi osjećaji iscrpljenosti, izgladnjelost tijela i ugušenost imaju veze i sa pradjedovom sudbinom koji je bio u talijanskom zatvoru izgladnjivan i mučen, kasnije obješen i tako ubijen u II sv. ratu. Vjerojatno je s tim u svezi i karcinom dušnika kod mog muža. Očito se radi o nasljeđenoj traumi koja se prenosila s generacije na generaciju. Zanimljivo je da je taj pradjed bio mučen i ubijen od strane talijanskih okupatora, a moj muž je oženio ženu (mene) koja sam napola talijanka (moja baka po mami je talijanka).

Nakon što smo razriješili ovu konstelaciju, dali pradjedu počast i dobili od njega blagoslov, tek tada je predstavnik za mog umrlog muža mogao sinu izgovoriti one rečenice i moj sin kao da se probudio i u konstelaciji i u životu. Promjena je bila gotovo momentalna. Prestao je pušiti, udebljao se 20 kg, pronašao super posao i u vezi je sa krasnom djevojkom koja ga čini sretnim.

"Mnogi živi žele biti sa mrtvima i osjećaju kako ih nešto vuče k njima. Ali kad mrtvima damo počast, mrtvi se približe nama i imaju prijateljski utjecaj. Iako udaljeni, njihova prisutnost ima blagotvorno djelovanje"., opisuje B.Hellinger i nekako mi se čini da se upravo o tome ovdje radilo.

Bila sam zaprepaštena. Moja kolegica psihoterapeutkinja je godinama radila s njim bez ikakvog pomaka, a ovdje se sve

razriješilo u jednoj seansi sa dramatičnim promjenama u realitetu. Naravno da sam momentalno bila uvučena u priču i htjela sam naučiti ono što mi se činilo da voditelji konstelacija znaju pa sam najprije počela čitati i gutala sve što je napisano na tu temu, gledala sam videa i naposljetku upisala edukaciju.

S vremenom sam istu dinamiku uočila i počela prepoznavati i kod sebe, kao i svoje upletenosti i mojih par rukava u cijeloj priči. Shvatila sam da nije počelo ni s mojim sinom ni samnom, već da se obrazac prenosi kroz generacije s obe strane obitelji. Naime moja obitelj s mamine i tatine strane, a i muževljeva bremenita je teškim sudbinama, bolestima, stradanjima, gubicima i tajnama te da sve to zaista utječe na naše odabire i sudbinu. Kao neka nevidljiva matrica svi smo isprepleteni i upravo na mjestu na kojem trebamo biti da bi se odvijalo ono što je potrebno. U tome i jeste ljepota konstelacijskog rada jer nikad ne znaš u koje predjele duše ćeš stići i šta će se pokazati kao prioritetno za rad ali i veliki izazov hoćeš li moći prihvatiti viđeno i nositi se s tim.

Moje "putovanje prema unutra" je tad počelo na jedan posve novi način. Postepeno sam uočavala da se velik dio mojih problema, a onda i velik dio problema moje djece, vrtio oko neprihvatanja i nepoznavanja sistemskih zakonitosti i moje djetinje želje da bude drugačije, moje djetinje prepotentne fantazije da mogu izmjeniti nečiju sudbinu i neprihvatanja stanja onakvog kakvo je.

Ponekad sam personificirala nešto iz života autentičnih, isključenih pripadnika, a nekad kao da bih mislila da svojom

patnjom mogu nekog drugog zaštititi od teške sudbine. Da mogu nešto izmijeniti, spasiti... Ili jednostavno pripadati. Moj duboki osjećaj krivnje / osjećala sam se kriva za sve, kriva što sam živa/bio je sklisko polje kroz koje bih svaki put iznova uletjela u upletenost. Sjećam se kad me jednom prilikom Alemka postavila nadomak predstavnika za sina i tražila da kažem "Prihvaćam tvoju sudbinu" koliko mi je bilo teško to izreći i koliko nisam shvaćala važnost pokreta prihvaćanja i razdvajanja. Za mene je "prihvaćanje" bilo napuštanje, prestanak borbe, odustajanje. Osjećala sam se kriva za njegovo stanje i onda sam htjela "nositi" za njega i umjesto njega, naravno i ne samo za njega, i bila sam posve nesvjesna što mu time radim i što radim sebi.

U početku mi naravno ništa od ovoga nije bilo jasno, ali tog dana u Nodilovoj po prvi puta sam osjetila i zaista osvjestila tu svoju do tada nesvjesnu sklonost da se solidariziram s teškim životom moje majke, mojih tetki, bake, prabake time što ni ja neću biti puno sretnija od njih. Nosila sam njihove terete pokušavajući ostvariti zajedništvo i pripadnost porodici govoreći : " Vidite ja sam poput vas, vaša sam, ni meni nije bolje u životu. I ja poput vas imam muža koji nije prisutan, imam dijete kojem ne mogu pomoći, i ja sve moram sama". Kao da sam mislila da time njima nešto pomažem i kad je predstavnica moje majke izgovorila "Moje ostavi meni, a ti živi", ja sam to opet doživjela kao da me odbacuje, ne kao da me oslobađa.

Puno radova sam napravila na tu temu i mislim da još uvijek na nekim razinama ta dinamika lako bude pokrenuta nanovo i zavlada.

Duboko me se dojmila jedna konstelacija u kojoj me Alemka postavila nasuprot žene koja je predstavljala smrt, nesreću, stradanje i tražila da kažem " Ne mogu prestati u tebe gledati". To sam u tom trenutku bila tako JA. Sjećam se tog osjećaja ukopanosti i nemoći da se pomaknem. Ako bih se pomakla kao da bih izdala i napustila sve te svoje nesretne pretke. Bila sam užasnuta, ali istovremeno magično privučena i fascinirana. Impresionirana snagom svoje upletenosti.

Puno toga iz ovog kruga problema polariziralo se i zgusnulo u razne aspekte odnosa sa majkom. Nisam mogla "pustiti" mamu da bude stvarno mrtva, moja krivnja i moja dječja uobrazilja da sam mogla nešto promijeniti u njenoj sudbini izronile su kao duboki sistemski problem na kojem treba raditi. Sjećam se svog zaprepaštenja kad mi je u edukacijskom programu objašnjeno da je takav moj stav bahat /mislila sam da je požrtvovan/, da se postavljam iznad Sila polja i da je najbolje što mogu uraditi – prihvatiti njenu sudbinu.

"Mi smo ništa. Zrnca pijeska. Ne možemo kontrolirati gotovo ništa. Upitno je i koliko možemo utjecati. U pravilu vjerujemo da više toga ovisi o nama i našem poduzimanju nego li je to stvarno slučaj. Više smo svi u službi života šireg plana kojeg ne možemo sagledati. I to uistinu briše krivnju, briše razlike između počinitelja i žrtve, između dobra i zla i naše prosudbe o tome." Alemka Dauskardt

Danas sve više ove Alemkine misli razumijem, ali tada sam mislila "Zaboga što je ovo? Govore mi da se ništa ne treba uraditi. Samo prihvatiti. Sve što sam do sad naučila, trebala bih zaboraviti, sve što sam znala trebalo je redefinirati... Koja zgodna filozofija za izbjegavanje odgovornosti..."

Iz mene je progovaralo konstelacijsko neiskustvo.

Danas razumijem puno toga drugačije, shvaćam da me krivnja držala upletenom. Danas, između ostalog, totalno imam drukčije shvaćanje pojma krivnje. Jasno mi je da za svaki svoj postupak zbog kojeg osjećam krivnju ili nevinost postoji uzrok u osobnom osjećaju savjesti koji je povezan sa pravilima i stavovima grupe kojoj pripadam. Međutim postoji jako puno grupa sa različitim ciljevima i različitim pravilima pa su i ideje o krivnji i nedužnosti različite. Tijekom mnogih radova koje sam sama radila, kojima sam nazočila ili sudjelovala kao predstavnik imala sam priliku osjetiti kako su mnoga zla počinjena s mirnom savješću, primjerice u ratu, i mnoga dobra riješenja su se osjećala neispravna jer nisu bila u skladu s mjerilima grupe kojoj su pojedinci pripadali.

"Dakle dobro i zlo nisu isto što i krivnja i nedužnost. Činimo destruktivne i zle stvari sa čistom savjesti kada to služi grupama za koje vjerujemo da su nam potrebne za opstanak, a osjećamo se krivima ako radimo ono što je dobro ali to ugrožava naše članstvo u tim istim grupama.'B.Hellinger – Nevidljivi zakoni ljubavi

U mojoj obitelji suptilno je plasirana ideja da biti pravom ženom koja se cijeni podrazumijeva mučeništvo, patnju, žrtvu za drugoga, pa onoga trenutka kad sam mamu smjestila u

stacionar "izdala" sam ženski princip ideje moje obitelji i "zaslužila" biti prognana. To je u meni izazvalo ogromnu krivnju i tjeskobu. Strah da će me obitelj prezreti i odbaciti jer "nisam izdržala do kraja". To što sam devet godina predano brinula o njoj nije moglo istisnuti užas da sam je na kraju napustila. Iako ona nikad nije bila napuštena zapravo. Samo sam ja imala fantaziju da moram brinuti o njoj sukladno pravilima svoje obitelji, odnosno onoga što sam ja mislila da čini skup pravila moje obitelji. Zapravo sam odbacila samu sebe i kad sam u konstelaciji mogla izgovoriti " Učinila sam ono što sam smatrala najboljim za sve nas" bilo mi je malo lakše. Iako su moje krivnje vrlo tvrdokorne i taj proces još uvijek nije dovršen za mene. Kao da još uvijek čekam čuti prave riječi od majke, neku vrstu potvrde, odobravanja i oslobođenja. Čekam da me odobri kako bih opet mogla dopustiti sebi pripadati, Iako sad znam da riješenje nije u tome.

"Naravno i krivnja i nevinost imaju isti cilj. One nas mame i vode u istom smjeru, ljubomorno čuvajući našu vezu sa obitelji i bliskim osobama" Bert Hellinger – Nevidljivi zakoni ljubavi

Krivnja u ovom slučaju predstavlja pokušaj izbjegavanja napuštanja od strane primarne grupe. Napuštenost je isto što i smrt i povezana je sa prekinutim korakom posezanja prema majci..

Rođena kao nedonošće i odvojena od majke u razdoblju od 18 mjeseci zbog hospitalizacije bili su uvjeti koji su omeli ovaj korak. Pri pokušaju sjedinjenja u konstelaciji primjećena je

njena odsutnost. Ispostavilo se da ja gledam prema njenoj abortiranoj djeci u koju ona ne može pogledati i osjećam krivicu. Ona je gledala u pravcu svoje mrtve dvije sestre i tek kad je njima odana počast, tek onda je mogla pogledati u abortiranu djecu pa se konstelacija smirila. Ali mene je i dalje gledala nezainteresirano, kroz mene. Trebala sam je pogledati u oči i reći "prihvaćam tvoju sudbinu...prihvaćam te za svoju majku...hvala na daru života koji mi je došao kroz tebe...tvoje ostavljam tebi, a ja ću od svog života pokušati uraditi najbolje"

Gledajući predstavnicu za svoju majku u toj konstelaciji zaista sam osjećala golemu tugu, poštovanje prema njenoj sudbini i spoznaju da mi je dala najviše i najbolje što je mogla.

Nastojala sam i nastojim prihvatiti da mi to bude dovoljno jer tek kroz sistemski rad shvaćam važnost tog posezanja pošto on ujedno znači spremnost da se kaže "da" svemu onome što život donosi. Roditelji su resurs kroz koji nam dolazi život i prihvaćanje roditelja baš takvih kakvi oni jesu znači prihvaćanje života po toj cijeni i tada ljubav i snaga teku, a mi se osjećamo podržani u svemu što radimo. Tada roditelj daje, a dijete prima. Roditelj je velik, a mi maleni. Znamo da uvijek stoji iza nas i čuva nam leđa.

Međutim pomiriti se s tom slikom, sa slikom njenih praznih očiju i hladne osuđujuće odsutnosti nije ni malo lako. Većinu vremena sam ok s tim, a onda moje unutarne dijete vrati tugu i krivnju i opet poželim da je bilo drugačije. Tada se opet borim sa osjećajem da ona ne bi umrla da je nisam tamo

ostavila. Da bih zaslužila njenu ljubav, poštovanje i pripadanje.

U konstelacijama učimo da treba biti usmjeren na rješenje, ne na problem, ali u tim trenucima se vrati fokus na ovo drugo.

Često sam razapeta između neispunjene potrebe za životnošću, za srećom u odnosima i osjećaja da moram ispaštati.

Promatrala sam ovu dinamiku prekinutog posezanja za majkom i u mnogo tuđih radova. Kod sviju se ovo nepovoljno odražavalo na stvaranje sigurnog stila vezivanja. Majka je za dijete primarna figura za stvaranje odnosa. I ako postoji problem na toj razini, postojat će problem i u povezivanju s drugima, posebno u intimnim vezama.

Isto tako kritizirajući i odbacujući roditelje često sam odbacivala dijelove sebe ne shvaćajući da mi jesmo svoji roditelji.

Često putem simptoma uključujemo ono što je bilo isključeno. Primjerice tako je moja debljina bila povezana sa emocionalnom gladi moje bake po ocu koju su udali protiv njene volje za čovjeka kojeg nije voljela jer je bila sramota imati u kući "staru curu".

Ipak najupečatljiviji rad za mene je bio rad na problemu zakržljalih plodova. Na fascinantna način pokazao mi je našu povezanost čak i sa dušama onih koji se nisu razvile ni došle na ovaj svijet. I kroz taj rad postalo je vidljivo moje preuzimanje maminog tereta. Ja sam svog zakržljalog brata i

sestru blizance nosila 27 godina kao teratogene tumore, pokušala sam ih donijeti na svijet tvrdeći da sam trudna i ne dozvoljavajući operaciju i u konstelacijskom radu postalo je jasno da sam se jako žalostila što nisu dobili priliku za život. Kroz taj rad rasplela sam puno aspekata svojih problema od krivice što sam preživjela na uštrb njih, od debljine jer sam preživjela progutavši ih pa je ostao zapis da stalno nešto moram gutati da bih živjela, do preuzimanja maminog tereta i mojih dječjih jalovih pokušaja da sve i svih spašavam od smrti. Moj rad u palijativnoj skrbi također ima veze sa ovim.

Ali konstelacije su mi pomogle da sistemski razmišljam i o bolesti i smrti svojih klijenata i ta promjena stava uvelike je pomogla da ovo uistinu bude poziv a ne kompulzivna potreba proizašla iz traumatske repeticije, te da njih navedem da koriste polje kako bi dublje razumjeli sebe i svoju bolest. Moja iskustva po tom pitanju su trenutno vrlo skromna i rađena na malom broju uzoraka te praćena u prekratkom vremenu da bi se išta moglo zaključiti, ali neki pojedini radovi na koje sam se usudila, poklapaju se sa nalazima koje je Hausner opisao u svojoj knjizi "Čak i po cijenu života". Primijetila sam da predstavnici za apstraktne strukture kao što je bolest ili simptom u glavnom rezoniraju sa članom obitelji ili određenim obiteljskim problemom i to često onim koji je u obitelji tabu.

Za mene je naročito interesantan slučaj pacijentice koja se razboljela od karcinoma dojke. Kad smo postavile predstavnicu za bolest ubrzo je postalo jasno da bolest predstavlja pacijentičinu majku koja je omogućila pacijentici

da pobjegne iz okupiranog Sarajeva štiteći je vlastitim tijelom. Tom prilikom pogođena je od strane snajperista u dojku i od te rane je preminula. Klijentica se spasila i pobjegla u Ameriku. Nekoliko godina nakon vratila se u Split i tada joj je dijagnosticiran karcinom. Sama klijentica je bila šokirana otkrićem da se radi o istoj dojci. Iscjeljujuće rečenice "Prihvaćam i poštujem tvoju žrtvu. Ti si umrla da bih ja živjela. U znak poštovanja prema tebi ću živjeti. Nema potrebe da te slijedim u smrt" bile su vrlo emotivno proživljene i izgovorene. Bolest je u remisiji već godinu i pol.

Imala sam i slučaj klijenta sa mezoteliomom pluća, dakle vrlo agresivnim galopirajućim karcinomom koji nije reagirao na kemoterapiju. Njegov predstavnik u konstelaciji osjećao je golemu tugu, a bolest se stalno "kačila" na njega dok ju je on gurao od sebe. Pitala sam klijenta je li mu poznata ova situacija a on je vrlo emotivno ispričao da je imao tatu koji je invalid i o kojemu više nije mogao brinuti jer je i sam bolestan pa ga je smjestio u bolnicu nakon čega je tata umro. Završio je riječima : " I bolje da je umro...Što će mu takav život...Ni ja ne želim ovako živjeti". Ubrzo je postalo jasno da je bolest u konstelaciji predstavljala život koji on odbacuje zbog ograničenja i patnji u bolesti. Kada je izgovorio : " Prihvaćam te čak i po ovoj cijeni...prihvaćam osobnu sudbinu, okolnosti svog života, svoj život uključujući bolest čak i doživotnu..."istovremeno je to bilo i prihvaćanje oca i majke. Rekao mi je da su te rečenice čudno djelovale na njega i napravile pomak u onom pitanju "imam li ja bolest ili bolest ima mene" od doživljaja bolesti koja je progutala osobu do

osobe koja je doduše bolesna, ali ima u sebi još života i nije samo definiran njom.

Prosječno preživljavanje osoba sa mezoteliomom je par mjeseci, on je još uvijek živ i relativno se dobro osjeća pola godine nakon. Medicinari su optimistični, žele pokušati s nekim novim lijekom iako je do nedavno bio "otpisan".

Ja ne znam da li su konstelacije zaslužne za poboljšanje stanja kod oba ova klijenta, ali uistinu smatram da su vrijedni alat koji može pripomoći i nadopuniti medicinske tretmane. Medicinska struka sve više uvažava transgeneracijsku perspektivu pa smatram da će vrlo brzo konstelacije dobiti svoje mjesto kao metod putem kojeg možemo dublje razumjeti pravu prirodu bolesti, zdravlja i samoga sebe.

Ja za sebe mogu reći da su mi dale dimenziju koja je nedostajala – duhovnu dimenziju. Sa tom integracijom neki duboki mir istisnuo je onaj prijašnji užas, drugačije doživljavam i samu smrt.

"Umrli su vrlo blizu nas. Oni su dio naše kolektivne obiteljske savjesti i kroz postupak konstelacija relativno je jednostavno povezati se s njihovom energijom. Umrli nisu nigdje otišli. Oni ostaju s nama i zaslužuju svoje mjesto u vidu sjećanja na njih, obljetnica, rituala i sl. Kolektivna obiteljska svijest čuva cjelovitost obitelji tako što osigurava da svi članovi – živi ili umrli podjednako – imaju svoje mjesto u obiteljskom sistemu....Često mislimo da su umrli lošije prošli, međutim život je težak samo živima" Alemka Dauskardt

Sve više to razumijem i prihvaćam, stoga za mene konstelacije nisu više samo terapijska metoda iako mogu imati terapijski učinak...to je životna filozofija, životni stav i način življenja...

Na kraju želim reći da iako sam se fokusirala samo na one dinamike koje su bile relevantne i bitne za moj razvoj, opet je sve ovo iskustvo materijal koji izmiče verbalnom opisu, konstelacije su uistinu fenomen koji treba iskusiti, gotovo je nemoguće govoriti o tome.

Svim srcem zahvaljujem Alemki Dauskardt što je otvorila za mene ovu dimenziju i vrata konstelacijske obitelji za susret i pokrete duša prema suštini i onome što je /po meni/ jedino važno ili najvažnije.

Neki dan mi je Andrea Markac rekla kako je moj unuk konstelacijska beba i ja stvarno to nekako tako osjećam, kao da smo duhovna obitelj koja je pomogla razdvojiti svjetove i da je moj unuk uistinu generacija koja neće biti u tolikoj mjeri upletena u ove priče, a i ako bude, blagoslov je imati i ovu dimenziju razumijevanja okvira u kojemu raste. Napokon muško dijete koje ima šansu da preživi i slobodnije diše.

Jasno mi je da moj razvoj ni iz daleka nije završen te da ćemo se na ovom prostoru izvan vremena i dalje susretati i rasti skupa. Ali ja već sad osjećam veće pravo na sebe, osjećam kako se moja zaleđenost otapa, shvaćam kako je grozni, nepravedni svijet savršen upravo takav kakav jest i imam veći kapacitet da ga upravo takvog primim u dušu i kažem "DA.... PRIHVAĆAM".

Moje unutarnje borbe i iscrpljivanja sada su puno manje, a imam puno više energije za uživanje u trenutku, za bivstvovanje ovdje i sada. Krivnje postepeno blijede i zamjenjuje ih spoznaja odgovornosti ali i ograničenja. Egzistencijalni očaj se povlači pred dubokim smislom...Dolazim i govorim iz nekog posve drugog mjesta unutar sebe i duboko sam zahvalna na tome.

Znakovito mi je i to što ovaj rad pišem uoči 08.09. uoči dana Male Gospe, dana kad je moja majka preminula i negdje u dubini sebe kao da je ovaj postupak uistinu nešto urađeno i za nju. Počivaj u miru draga mama...

I još samo da podijelim jednu zanimljivost. U mojoj obitelji postoji prsten koji se nasljeđuje po ženskoj liniji, moja mama ga je dobila od svoje majke, a ja od nje. Namjeravala sam ga proslijediti mojoj kćeri međutim sam ga izgubila i sve očajne potrage za njim nisu urodile plodom. Pomislila sam kako moja mrtva mama ne želi da ga imam, kao da moji preci smatraju da ga ne zaslužujem. Toliko davno sam ga izgubila da sam prestala razmišljati o njemu...

Jutros sam ga našla ispred ulaznih vrata stana u kojem živim pored otirača/?????.Nikako ne mogu shvatiti kako ga prije nisam vidjela. I kako ga nitko drugi nije vidio.

Netko će reći slučajnost, ali ja znam da ima veze sa svim ovim procesima i meni nije slučajno što mi se "vratio" baš na današnji dan...

Alemka... nemam riječi...beskrajno hvala...hvala što ovaj svijet činiš boljim...hvala konstelacijama i mojoj konstelacijskoj

grupi...Svima koji su kao predstavnici sudjelovali u mojim radovima i pomagali mi da shvatim i naravno, hvala svima koji su me birali u svoje radove i omogućavali da osjetim Polje i indirektno prorađujem.

Neka se ovaj val dubljeg razumijevanja susretanja i isprepletenosti duša i dalje širi i donosi promjene, ljubav i zahvalnost kao što je donijeo meni...

U Splitu, 07.09.2022

Linda Veronika